

Naar den Opfattelse bliver mere og mere almindelig, ogsaa hos de gamle, at Samfundet har en Pligt til at yde Understøttelse ogsaa til dem, der ikke har været i det offentlige Tjeneste, synes der mig ikke at blive andet tilbage af Argumenterne til Fordel for Forsikringen, end at Spørgsmaal et er et rent og skært Skattespørgsmaal. Det er den store Forskel paa Understøttelsen, der ydes af Kommunen, og den, der ydes af Staten, at Staten, navnlig med de Skatteprincipper, der i den nyere Tid er gennemførte, kan skaffe Penge til Veje ved Skatter, der netop rammer Evnen til at betale Skatten, med andre Ord den direkte Skat med stigende Skala, saa at den, der har ringe Evne, betaler en forholdsvis lille Del til Alderdomsunderstøttelsen, medens den, der har større Evne, betaler en forholdsvis større Del. Gaar vi derimod over til Forsikringsprincippet, vil Byrden komme til at hvile saaledes, at de daarligt stillede faar forholdsvis vanskeligst ved at skaffe Pengene.

Jeg er glad ved den Forhandling, der har fundet Sted om denne Sag, thi jeg har deraf sluttet, at det nuværende Princip for Pengenes Fremskaffelse vil blive opretholdt, at Stat og Kommune kommer til at skaffe dem, Staten har jo Evne til at skaffe Pengene paa en saa retfærdig Maade som muligt. Og den Indvinding, at de gamle skulde være ængstelige for at hæve Alderdomsunderstøttelsen og anse den for en Almisse, tror jeg, man kan fjerne, idet man indretter det saaledes, at det, der ydes, faar Karakteren af en Pension. Jeg indser ikke, hvorfor der skal være Forskel paa Pension til Stats- eller Kommunefunktionærer og den Understøttelse, der gives andre gamle Mennesker. En Snedker, en Tømrer og en Smed har ved Udøvelsen af sin Profession ydet et lige saa godt og nyttigt Samfundsarbejde som den, der har siddet og skrevet paa et Stats- eller Kommunekontor, der er her ingen Forskel, og derfor er det rimeligt at stille dem lige, naar de bliver gamle. Saaledes som Sagen foreligger, er her meget mere Tale om et Skattespørgsmaal end om, hvorledes man bedst hjælper de gamle.

Hvorledes man skal betragte den gældende Lov, afhænger af, hvorledes den anvendes. Naar et kommunalt Raad fører Loven humant ud i Livet og ikke er alt for karrigt i sit Skøn over, hvem der skal have Understøttelse og hvor meget, er det en god Lov, men naar den anvendes daarligt, bliver den en daarlig Lov. Befolk-

ningen er selv i Stand til, naar den gaar til kommunale Valg, at øve Indflydelse paa Lovens Anvendelse, og hvis de rundt omkring i Kommunerne har Opmærksomheden henledt derpaa, vil de kunne faa kommunale Raad, som vil anvende Loven humant overfor de gamle.

Jeg har i øvrigt kun et Par Bemærkninger at gøre om det foreliggende Lovforslag. I Lovforslagets § 9 indeholdes en Bestemmelse om den Mindstesats, der skal ydes. Den er efter Lovforslaget forskellig i København-Frederiksberg, andre Købstæder og Landet. Jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg, at Landkommuner med bymæssig Belyggelse her som andre Steder i Lovgivningen stilles lige med Købstæderne, da deres Forhold meget mere ligner Købstædernes end de egentlige Landkommuners. Efter § 24 skal Statskassen tilskyde det samme som efter den nugældende Lov, nemlig Halvdelen af Udgifterne. Jeg kan godt forstaa, at dette er sat ind i Lovforslaget, der jo er Resultat af en Kommissions Arbejde. Det er sat ind, for at Lovforslaget kunde gaa saa let gennem Rigsdagen som muligt og sikre, at de Goder, Lovforslaget byder, kan gennemføres saa hurtigt som muligt, men jeg vil dog ikke lade denne Forhandling slutte uden at gøre opmærksom paa, at hvor god en Lov om Alderdomsunderstøttelse bliver, og hvor godt den udføres i Livet, beror i ikke ringe Grad paa, i hvor høj Grad Staten paatager sig Udgifterne derved. Kommunerne er nemlig højst forskelligt stillede. Der er virkelig velstillede Kommuner, og der er fattige Kommuner, og selv med den bedste Villie er det svært for de fattige Kommuner at yde en saa god og rigelig Understøttelse, som de gerne vilde, og langt vanskeligere end i velstillede Kommuner, hvor forholdsvis faa skal have Understøttelse. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse, at Statens Bidrag bliver f. Eks. $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$. Antallet af de Steder, hvor man er karrig ved Udmaalingen af Understøttelsen og ængstelig for at anerkende, at gamle Mennesker trænger til Understøttelse, vil blive færre i det Øjeblik, Staten paatager sig en større Del af Udgiften til de alderdomsunderstøttede. Det er retfærdigt, at Understøttelsen af de gamle, udslidte Mennesker kommer til at hvile nogenlunde ensartet paa Skatteyderne over hele Landet, og at det ikke bliver afhængigt af Forholdene i den enkelte Kommune, med hvor stor en Pro-